

JOE ABERCROMBIE

HALF
A WAR

Az ütközet

FORDÍTOTTA BOTTKA SÁNDOR MÁTYÁS

JOE ABERCROMBIE

HALF
A WAR

Az ütközet

ATHENAEUM

A fordítás alapjául szolgáló mű:
Joe Abercrombie: *Half a War*
Copyright © Joe Abercrombie, 2015

Hungarian translation © Bottka Sándor Mátyás, 2017

Minden jog fenntartva.

Kiadta az Athenaeum Kiadó, az 1795-ben alapított
Magyar Könyvkiadók és Könyvterjesztők Egyesülésének tagja.
1086 Budapest, Dankó utca 4–8.

Tel.: 1-235-5020

www.athenaeum.hu

www.facebook.com/athenaeumkiado

athenaeum@lira.hu

ISBN 978 963 293 715 1

Felelős kiadó: Szabó Tibor Benjámin

Szerkesztette: Kónya Orsolya

Műszaki vezető: Drótos Szilvia

Borítóterv: Földi Andrea

Térkép: Nicolette Caven, 2015

Nyomdai előkészítés: Tóth Viktor

Készült az Alföldi Nyomda Zrt.-ben, 2018-ban

Felelős vezető: György Géza vezérigazgató

HAJNAL

APÁNTOK MEGCSIKORDULTAK ÉS HALVÁNY fénycsík tört be a kapu két szárnya között, és egyre tágult. A hajnal ragyogása megvilágította az átjáróban állók feszült arcát, Gorm sebhelyeit, Jenner viharvert bőrét, Yarvi atya komor, keskeny arcát. Megcsillant Skara szemének sarkában, a nyakán megvonagló inakon, amikor a lány nagyot nyelt.

– Jobb lenne, ha itt maradnál – szólt Raith, de tudta, hogy a királynő ebbe soha nem egyezne bele.

Nem is egyezett bele.

– Ott kell lennem, amikor megadjuk magunkat.

Raith az árnyak között megbújó Skaer anyára pillantott. A nő kabátja alatt valami nagy tárgy dudorodott, fekete, tompa acél villant elő, amikor a miniszter idegesen egyik lábáról a másikra nehezedett.

– Nem is adjuk meg magunkat – mondta.

– De úgy kell tennie, mintha. Különben is. – Skara megmozgatta vállát a nehéz páncél alatt, és hunyorogva nézett előre, a fénybe. – A szemébe akarok nézni Fényes Yillingnek, amikor meghal.

Raith elmondhatta volna a lánynak, hogy egy haldokló szeméből nincs milyen titkot kiolvasni, csak a félelem és a fájdalom látszik rajta. Előjele annak a félelemnek és fájdalomnak, amit az ember maga érez majd, ha rá kerül a sor. Márpedig előbb vagy utóbb mindenkire sor kerül. De aki ezt tudta, az nem akarta hallani, aki pedig még nem tudta, annak magának kellett meggyőződnie róla. Ezért Raith inkább hallgatott.

A kapu teljesen kitárult, mögötte hosszan elnyúlt a kitaposott, törmelékkal és nyilakkal megszórt, hideg és üres tér. Harmat csillogott a fűben, a távolban pedig, alig kivehetően látszott a hegyes karósor, a Főkirály frontvonala.

Zöld Jenner megköszöri a torkát.

– Biztos, hogy jó ez a terv?

– Kicsit késő már meggondolni magunkat – morgott Rulf.

– Nyakig gázoltunk a mocsárba – sziszegett Skaer anya fogait csikorgatva, és körözött egyet a fejével, megropogtatva a nyakát. – Most már csak előremenekülhetünk.

– Biztos, hogy jó a terv. – Yarvi atyán a kétkedés leghalványabb jele sem látszott. Megindult az átjáróban, miniszteri botjának kopogása az elffalak között visszhangzott. Eltökélten haladt a Végső Ajtó felé, miközben az egyetlen esélyük a győzelemre az elfmágia használata maradt. Mindent feltettek az utolsó dobásra. Az istenek tudták jól, hogy Raith nem imádkozós fajta, de most ő is elmondott magában egy néma fohászt.

– Maradj mellettem! – intette a válla felett a királynőt.

Skara meredten előrenézett.

– Tudom, hol a helyem.

Amint kiléptek a hajnali fénybe, nyílhegy alakzatba fejlődtek. Yarvi atya ment elől, felszegett fejjel, Raith, Jenner és Rulf vonult a bal, Gorm, Soryorn és Hunnan a jobb oldalon. Mind a hatan nagy pajzsot vittek, a legnagyobbat, amit csak találtak,

de egyikük sem bánta volna, ha az még szélesebb. Skara és Skaer anya hátul vonult, Duszdovoi zárta a menetet, magasba emelve a póznára szerelt galamb orrdíszot. Ezzel jelezték, hogy békével érkeznek.

Ez volt talán a legnagyobb hazugság a világon.

Koll a kapu felett állt és a szélbe bámult, a senkiföldjén menetelő tíz emberre. Végigmérte a *Déli Szél* legénységét, akik a falakon elszórtan húzták meg magukat. Figyelte a Főkirály hadseregét, amelyik minden oldalról körülvette a Bail-fokot, akár a világot elnyelő farkas hatalmas állkapcsa, ami bármelyik pillanatban rájuk csattanhat.

A hajnali fény mindenfelé acélon csillant. A hősök zászlói meglendültek a szélben. Jutmark, Ingolság és az Alföld legnagyobb harcosai. A legvérszomjasabb alantok. A legkönyörtelenebb zsoldosok, akiket a zsákmány ígérete a föld minden sarkából idecsődített. A Főkirály páratlan hadereje, akiket Wexen nagyanya egyetlen céllal gyűjtött egy helyre. A leghatalmasabb sereg azóta, hogy az elfek harcba szálltak az istennel, és az egész Kollt akarta elpusztítani.

Persze nem csak őt, de ha Yarvi atya terve balul üt ki, a famulusára sem vár túl fényes jövő.

Koll feleszmélt, hogy a várfalat szorítja; ellazította sajjó ujjait. Nem félt ennyire azóta, hogy... nos, most, hogy jobban belegondolt, nem is olyan rég óta. Ott volt Strokom, előtte Varoszláv herceg, azelőtt meg a mászás nem is olyan messze onnan, ahol most éppen állt.

– Istenek! – sóhajtott, miközben a tíz, apró alak megállt egy dombtetőn és várta az elkerülhetetlent. – Muszáj lesz bátorságot tanulnom.

– Vagy inkább megtanulni elkerülni a bajt – jegyezte meg Szkifr.

Koll lenézett az öregasszonyra, aki törökülésben ült a kövön, fejét hátul a falnak támasztotta, rongyos köpönyegének csuklyáját pedig a fejébe húzta, hogy csak a halvány mosolyra húzódtott szája látszott ki alóla.

– Tényleg le tudunk győzni ennyi sok embert? – kérdezte egyik kezét idegesen rángatva a másikkal.

Szkifr kiegyenesítette hosszú póklábait, felállt, és lehajtotta a csuklyát.

– Ennyi sokat? Ha! – Hosszú ujjával az orrába túrt, majd ügyesen elpöckölte az eredményt a Főkirály seregei felé. – Szinte örülnék, ha még ennél is többen lennének. – Kinyújtotta Koll felé a kezét, a fiú pedig nagyon finoman és óvatosan, mintha – jogosan – attól félne, hogy lángra kap, átnyújtotta neki az első dobtárat. – Nincsen sereg, ami ellenállhatna az elfek erejének. – A feje oldalához koppintotta a dobtárat, majd belecsúsztatta a kezében tartott, tompa elfrelikviába, egy kattanással a helyére illesztette és megforgatta. A tár kattozó hangot hallatott, a ráfestett elfbetűk elmosódtak. – Majd meglátod.

– Meg akarom látni?

– Mindenki meglátja majd, akár akarja, akár nem. – Szkifr egyik lábát megtámasztotta a lőrésen, és rákönyökölt, így felfelé, a szürke ég felé irányította az elfrelikvia végét. A magasban madarak köröztek, talán megéreztek, hogy hamarosan találják nekik az ebédet. – Örülj egy kicsit, fiacskám, már ha tudod, hogyan kell! – Szkifr hosszan szívta be orrán a levegőt, és mosolygva fújta ki. – Az előjelek nekünk kedveznek.

Énekelni kezdett halk és mély hangon, az elfek nyelvén.

Skara megpillantotta őket, és a szíve még hevesebben kezdett kalapálni. Harcosok egy csoportja vonult ki Yilling táborából a nyílt terepre, és haladt feléjük laza nyílhegy alakzatban.

Az idő mintha lelassult volna, csak vonszolta magát. Skara legszívesebben menekült, harcolt vagy visított, bármit szívesebben csinált volna, csak ne kelljen egy helyben állnia és várnia.

Nem voltak ezek akármilyen harcosok: hírnevüket a karjukra és ujjakra halmozott gyűrűpénz mutatta, diadalaikat az aranyozott kardmarkolatuk, borostyánnal kirakott pajzsszé-
lük, a magas sisakjuk vésett motívumai hirdették.

– Csinos kis társaság – vicsorgott Raith feszes ajkakkal.

– Több ékkő van rajtuk, mint egy királyi menyegzőn – mordult Zöld Jenner is.

Fényes Yilling mindegyik társa mosolygott. Éppen úgy, mint amikor megölték Skara szeretteit, felégették a tróntermét, a városát, az országát. A lány gyomra fájdalmasan összeszorult, izzadság csorgott nehéz páncélja alatt.

– Hányan vannak? – kérdezte Gorm.

– Huszonötöt számoltam – válaszolt Rulf. – Meg egy miniszter.

– Adwyn anya – hördült fel Skaer anya. – Wexen nagynya kifutóleánya.

A szél valahonnan mögülik halk énekszót sodort Skara fü-
lébe.

– Hús vagy húszezer, ez akkor is csak egyféleképpen érhet véget. – Yarvi atya fogást váltott az elfacél miniszteri botján.

Skara éppen azon töprengett, vajon pontosan hogyan ér ez majd véget, amikor megpillantotta Fényes Yillinget a társai élén.

Az Uthiltól kapott, friss sebtől eltekintve pontosan ez volt az az arc, amit a nagyapja halálának éjjelén látott. Ugyanaz a nyájas mosoly, amivel az arcán levágta Kyre anya fejét. Ugyanaz a halott tekintet, amivel az Erdő sötétjében Skarára nézett. A lány érezte, hogy felfordul a gyomra, összeszorította az öklét,

a fogait, a farizmait is, miközben Yilling megállt néhány lépéssel Yarvi atya előtt.

– De kár! – szólalt meg. – Már éppen készülődtem, hogy bemegegyek hozzátok.

– Megspóroltuk neked a fáradságot – vetette oda Skara.

– Nem lett volna fáradság, Skara királynő. – A lánynak elállt a lélegzete, amikor Yilling a szemébe nézett és elgondolkozva a homlokát ráncolta. – Várj csak... mi már találkoztunk, nem igaz? – Ugrándozni kezdett örömeiben, akár egy izgatott gyerek. – Már tudom! Te voltál a rabszolga Fynn király tróntermében! – Vidáman csapkodta a térdét. – Te aztán jól átvertél aznap éjjel!

– És foglak is még – közölte Skara.

– Attól tartok, erre már nem lesz idő. – Yilling elfordította a fejét. – Kardtörő, azért jöttél, hogy megküzdj velem, ahogyan Uthil király?

Gorm végignézett Yilling társain, akik magabiztosan és fenyegetően, lazán a kardjuk markolatán, a bárdjuk vagy dárdájuk nyelén nyugtatták kezüket.

– Attól tartok, arra sem lesz már idő – mondta.

– De kár! Reméltem, hogy egy újabb hírhedt harcost küldhettek ma a Halálnak és az én dalomba fűzhetem a te dalodat, hogy javítsak rajta. – A válla felett hunyorogva nézett fel Nap Anyára, és felsóhajtott. – Talán most már Tüske Bathu is előbújik az árnyak közül. Az a helyzet, hogy az egyik rajtaütésen megölte a kedvenc lovamat. – Felvont szemöldökkel a mellette álló férfira pillantott, egy magas harcosra, akinek övén egy kürt lógott. – Otromba dolog, nem gondolod, Vorenhold?

Vorenhold fogai fehéren villantak a szakállában.

– Azt beszélik, otromba szerzet az.

– Ezek a harcosok már csak ilyenek. – Yilling simára borot-

vált arca felpuffadt, miközben nagyot fújt. – A hírnév megszállottjai. Bizonyára te vagy Yarvi atya.

– Ő az. – Adwyn anya megvetően elhúzta fakéregtől vöröslő száját. – Bevallom, meglep, hogy itt látlak. Biztos voltam benne, hogy eloldalogtál innen, amikor megkezdődtek a harcok.

Gettföld minisztere megvonta a vállát.

– Visszaoldalogtam.

Skara fejében hangosan zúgott a vér. Skaer anya megmozgatta a vállát, valami mozdult a kabátja alatt.

Fényes Yilling csak vigyorgott.

– Örülök, hogy végre személyesen is találkozunk. F fiatal korod ellenére sok gondot okoztál már.

– Ezt rólad is elmondhatnánk – válaszolt Yarvi atya. Közben egyre hangosabb kántálás hallatszott az erődből, Yilling egyik társa hunyorogva pillantott a torony felé. – Igaz, hogy miután megölted Bratta királyt, poharat készítettél a koponyájából?

– Igaz bizony! – Yilling boldogan megvonta a vállát. – De a bor folyton kifolyt az orrlyukakon.

– A tanulság: a dolgok gyakran nem úgy végződnek, ahogyan terveztük. – Skara látta, hogy a miniszter vértelen kézféjén erősen dudorodnak az inak, olyan erősen szorítja a botját.

– Ezt a leckét magad is megtanulhattad volna! – csattant fel Adwyn anya. – Wexen nagyanya nemrég adott neked egy utolsó esélyt, de te rácsaptál a feléd nyújtott kezére. – Ezt hallva Skara a fogát csikorgatta. Ő aztán nem emlékezett semmiféle esélyre, csak az Erdő padlóján heverő holttestekre és a fekete láthatáron lángoló Jaletoftra. – Nincs már miről tárgyalnunk. Mindannyiótokat láncra verve visziünk Skekenlakba, hogy az Egy Isten ítélkezessen felettetek.

– Lesz ítélet, az igaz! – Skarának eszébe jutott a nagyapja tábortűzbe hanyatló teste, a Yilling kardjának hegyéről csö-

pögő vér. A szíve olyan hevesen vert, hogy majdnem elnyomta a szavai hangját. – De nem az Egy Isten ítél, és nem minket!

A harcosok arcáról lehervadt a mosoly, kezük erősebben markolta a fegyverüket. Fényes Yilling a füle mögé simított egy hajtincset.

– Nem csúnya ez a lány, de túl sokat beszél. – Felnézett az erőd falaira, ahonnan már olyan hangosan zengett a kántálás, hogy azt nem lehetett többé figyelmen kívül hagyni.

Adwyn anya Yarvi atyára meredt.

– Téged és Laithlin királynét elfmágia használatával vádolunk! Felelnetek kell bűneitekért.

– Muszáj? – Yarvi atya felkacagott. – Hadd mutassam hát meg, mi az az elfmágia!

Felkapta és a karjára fektette a botját, a végét Fényes Yilling mellkasára irányította.

A Főkirály bajnoka értetlenül, de unottan figyelte. Karját Yarvi atya felé emelte, mintha le akarná inteni, hogy ne butáskodjon.

– Most találkozhatsz az isteneddel! – sikoltott Skara.

Éles pukkanás hallatszott. Valami kirepült Yarvi atya botjának végén. Yilling ujjai eltűntek, arcára vér fröccsent.

Imbolyogva hátralépett, és lenézett magára, roncsolt kezével a mellkasát tapogatta. Skara látta a díszes páncélján az apró lyukat, amit máris feketére festett a vér.

– Uh! – nyögött fel Yilling, szeme elkerekedett a meglepetéstől, hátratántorodott.

Valaki felszisszent:

– Istenek!

Kard csúszott a hüvelyéből.

A napfény megvillant egy pajzs peremén, Skara szemébe tükrözött.

Skaer anya oldalra lökte őt a könyökével, miközben lerázta válláról a kabátot.

Szárnycsapkodás hallatszott, a közelben egy madár reppent a fűből az égre.

Vorenhold felemelte a dárdáját, az orra ráncokba szaladt a haragtól.

– Te alattomos...

Gorm és Soryorn felemelte a pajzsát, Skaer anya pedig kö-zéjük lépett, tetovált karján megfeszültek az inak, amikor a vállára emelte a nehéz elfrelikviát.

– Ne! – sikoltott fel Adwyn anya.